

# RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

## ARREST

nr. 13.746 van 4 juli 2008  
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

---

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 30 april 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 24 mei 2007 tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker verklaart de Turkse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 10 oktober 1977 te Karakocan.

Op 9 mei 2007 dient verzoeker een aanvraag tot vestiging in als ascendent van A.M., zijn dochter.

Op 24 mei 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die verzoeker op 7 juni 2008 ter kennis werd gebracht.

De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

*“Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging als bloedverwant in de opgaande lijn:  
Betrokkene kan onmogelijk ten laste zijn van zijn Belgisch minderjarig kind.”*

## **2. Onderzoek van het beroep.**

2.1. De verwerende partij voert de exceptie aan van onontvankelijkheid ratione temporis van het verzoekschrift. De verwerende partij stelt dat het verzoekschrift niet binnen de wettelijke termijn werd ingediend.

1. De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een materiële vergissing beging door als mogelijk rechtsmiddel op te geven dat een verzoek tot herziening bij de minister van Binnenlandse Zaken evenals een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State mogelijk was. Ingevolge de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen sinds 1 juni 2007 alle bevoegdheden over van de Raad van State betreffende geschillen inzake individuele beslissingen in het vreemdelingenrecht. Ingevolge artikel 230 e.v. van voormelde wet werden de verzoeken tot herziening vanaf 1 juni 2007 zonder voorwerp, doch deze konden worden omgezet in een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De foutieve vermelding van de beroepstermijn en de wijze waarop een beroep dient ingesteld te worden stuit enkel de beroepstermijn. Artikel 2, 4<sup>o</sup> van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur voorziet immers dat elk document waarmee een beslissing of een administratieve handeling met individuele strekking uitgaande van de federale administratieve overheid ter kennis wordt gebracht van een bestuurde, de eventuele beroepsmogelijkheden, de instanties bij wie het beroep moet worden ingesteld en de geldende vormen en termijnen vermeldt, bij ontstentenis waarvan de verjaringstermijnen voor het indienen van het beroep geen aanvang nemen (R.v.St. van 19 juni 1995, nr. 53.800).

Verzoeker werd de mogelijkheid geboden zijn verzoek tot herziening om te zetten in een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze brief werd hem ter kennis gebracht op 2 april 2008. Dit is dan ook de datum waarop de beroepstermijn is beginnen lopen. Verzoeker diende zijn beroep tot schorsing en nietigverklaring in op 30 april 2008. Derhalve is het ingesteld beroep tijdig en wordt de exceptie verworpen.

2.2. In een eerste, tweede, en derde middel werpt verzoeker de schending op van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 40 §6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), artikel 18 van het E.G.-verdrag, de artikelen 3, 7, 2e en 4e lid, 20, en 24 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: richtlijn

2004/38/EG), het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, en het gelijkheidsbeginsel.

2.2.1. De verwerende partij stelt, in ondergeschikte orde, dat verzoekers belang ontbreekt bij de kritiek die gericht is tegen de motivering van de bestreden beslissing, nu blijkt dat de bestreden beslissing genoegzaam met redenen omkleed is en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven kent en bespreekt. Verder wijst de verwerende partij erop dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij ten laste is van zijn dochter en aldus niet voldoet aan de bepalingen van artikel 40 §6 van de Vreemdelingenwet. Zij stelt dat de bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG en artikel 18 van het EG-verdrag niet dienstig kunnen worden aangevoerd nu er in casu een intracommunautair aspect ontbreekt.

Verder slaagt verzoeker er niet in met concrete gegevens een schending van het gelijkheidsbeginsel aan te tonen. Een schending van de overige beginselen wordt ook niet aangetoond. Evenmin is er een schending van artikel 8 EVRM nu de verwijdering niet definitief is en artikel 8 EVRM de vreemdeling niet vrijstelt van de verplichting om met de vereiste documenten het Rijk binnen te komen. Tot slot stelt de verwerende partij dat de dat verzoeker niet de schending van het Kinderrechtenverdrag kan aanvoeren, daar het geen rechtstreekse werking heeft.

2.2.2. Daar verzoekers grieven van het eerste, tweede en derde middel deels herhaald worden en elkaar aanvullen, zullen de drie middelen samen besproken worden.

Verzoeker betoogt dat er in de bestreden beslissing geen precieze en concrete feiten worden aangewezen, die toegespitst zijn op de concrete aanvraag om machtiging tot vestiging. De bestreden beslissing schendt de motiveringsverplichting door niet afdoende te motiveren.

Vooreerst benadrukt verzoeker dat de motivering van de bestreden beslissing dubbelzinnig is en dat hij zich hierdoor niet op nuttige wijze kan verdedigen. Uit de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid of de vestiging werd geweigerd op basis van de enkele grond dat het kind van verzoeker minderjarig is of omwille van andere motieven, bijvoorbeeld omdat verzoekers kind onvoldoende inkomsten heeft. Er wordt nergens verantwoord waarom betrokkene niet ten laste zou kunnen zijn van zijn 'minderjarig' kind, en welke wettelijke basis aan de grondslag ligt om de vestigingsaanvraag te weigeren. Verzoeker wijst erop dat de bestreden beslissing geen wettelijke bepaling vermeldt. Verzoeker stelt dat het in casu essentieel is te weten of de inkomsten voldoende zijn om iemand ten laste te nemen. In casu wordt er enkel op de minderjarigheid van de Belgische onderdaan gewezen. De bestreden beslissing werd kennelijk onredelijk genomen. Volgens verzoeker werd hij hierdoor in de onmogelijkheid gesteld om aan te tonen dat hij wel degelijk voldeed aan alle voorwaarden van artikel 40 §6 van de Vreemdelingenwet. Bovendien stelt verzoeker dat door het weigeren van de vestiging op de enkele grond van de minderjarigheid van verzoekers kind er een voorwaarde wordt toegevoegd aan artikel 40 §6 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker benadrukt dat uit het enkele feit dat zijn kind minderjarig is, men niet automatisch kan afleiden dat hij niet ten laste is. Verzoeker stelt dat de verwerende partij het inkomen van het kind en dat van het gezin had moeten onderzoeken. De bestreden beslissing had de concrete redenen en feiten moeten aangeven voor de weigering, wat zij niet gedaan heeft. De enkele verwijzing naar het feit dat het kind van verzoeker minderjarig is, kan onmogelijk als een afdoende motivering worden beschouwd.

Verzoeker voegt hier nog aan toe dat de doelstelling van deze wettelijke bepaling is dat men niet ten laste zou vallen van de overheidsfinanciën en dat dit ook helemaal niet het geval is, nu hij over voldoende middelen beschikt, om het gezin te onderhouden. Volgens verzoeker had de bestreden beslissing moeten motiveren waarom het beschikken over voldoende middelen en het hebben van een familieband met een Belg geen voldoende redenen zijn voor een vestiging. Vervolgens stelt verzoeker dat rekening moet gehouden worden met de

gezinsinkomsten van het hele gezin, en aangezien deze voldoende zijn, ook is voldaan aan de voorwaarde van tenlasteneming van verzoeker. Dit wordt tevens aangetoond door het gegeven dat verzoeker geen beroep doet op de sociale bijstand.

Daarenboven wijst verzoeker op het feit dat de bestreden beslissing bijna onmiddellijk na de aanvraag werd genomen. Door deze handelwijze wordt hem de kans ontnomen om aan te tonen dat hij wel degelijk aan de voorwaarden van vestiging voldeed. Verzoeker stelt dat hij alle documenten overgemaakt heeft die hij nodig achtte. Doordat de verwerende partij geen documenten overgemaakt heeft, kan men verzoeker niet verwijten dat hij bepaalde bewijzen niet overgemaakt heeft.

Verder wijst verzoeker op artikel 3 van de Richtlijn 2004/38/EG die tevens een bijzondere motiveringsverplichting vereist om de vestigingsaanvraag af te wijzen en die van toepassing is sinds 30 april 2006. Bijgevolg dient de overheid alle materiële en procedurele waarborgen die hierin worden verzekerd na te leven. Verzoeker stelt dat in casu van een 'nauwkeurig onderzoek', zoals bepaald door voornoemd artikel 3 van de richtlijn geen sprake is daar de weigeringsbeslissing in een zeer korte termijn werd genomen, zonder enig serieus voorafgaand onderzoek. Uit de Richtlijn 2004/38/EG vloeit voort dat de kennisgeving van de redenen voldoende gedetailleerd, nauwkeurig, en volledig moet zijn om de betrokkene in staat te stellen zijn belangen te behartigen. Er is op geen enkel moment getoetst en vastgesteld dat de voorwaarden van de Richtlijn 2004/38/EG waren vervuld. Aangezien de bestreden beslissing niet vermeldt waarom men geen vestigingsrecht kan verkrijgen in functie van een minderjarig kind, dan wel omwille van andere redenen, werd het artikel 3 van voornoemde richtlijn geschonden.

Verzoeker verwijst ook naar artikel 8, 4<sup>e</sup> lid van de Europese Richtlijn 2004/38 en naar een advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen.

Verzoeker stelt dat de redenering van de verwerende partij ertoe zou leiden dat de ouder van een Belgisch minderjarig kind, verplicht wordt om terug te gaan naar zijn land van herkomst, en bijgevolg zijn gezin in de steek te moeten laten, om daarna terug te komen op het moment dat het kind meerderjarig wordt. Deze redenering vindt niet alleen geen enkele steun in artikel 40 van de Vreemdelingenwet, maar zou ook een manifeste schending zijn van de op haar rustende plicht tot behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, en het gelijkheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en een nauwgezette belangenafweging moet maken. Een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt, en handelt als een zorgvuldige overheid, hetgeen zij in casu, volgens verzoeker, absoluut verzuimt. Het besluit van de verwerende partij gaat bovendien in tegen alle redelijkheid en is buiten proportie. Op geen enkele manier wordt verantwoord waarom ouders van minderjarige kinderen anders moeten worden behandeld dan deze van meerderjarigen. Bovendien wordt er ook manifest afbreuk gedaan aan de gelijkheid tussen enerzijds ouders die een meerderjarig kind hebben, en anderzijds ouders die een minderjarig kind hebben. In het eerste geval zou men aanspraak kunnen maken op vestiging en in het tweede niet.

Verzoeker betoogt verder dat artikel 40 §6 van de Vreemdelingenwet duidelijk bepaalt dat de bloedverwanten in opgaande lijn van een Belg worden gelijkgesteld met een EG-vreemdeling, d.w.z. hen dezelfde rechten toekent. Dit is ook de wil geweest van de wetgever. De leeftijd van de EG-onderdaan is trouwens volstrekt irrelevant. Deze zienswijze wordt ook onderschreven door de Belgische Commissie van Advies voor Vreemdelingen. Verzoeker verwijst ook naar artikel 18 van het EG-verdrag.

Verzoeker stelt dat de artikelen 7, 2<sup>e</sup> en 4<sup>e</sup> lid, 8, 4<sup>e</sup> lid, 20, en 24 van de richtlijn 2004/38 tevens rechtstreekse werking in de Belgische rechtsorde hebben. Artikel 20 van voornoemde richtlijn bepaalt dat familieleden van E.U.-onderdanen die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten een duurzaam verblijfsrecht genieten. Uit het enkele feit dat verzoeker de vader is van een kind dat de Belgische nationaliteit heeft, volgt reeds dat hij recht heeft op een duurzaam verblijfsrecht. Uit de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie blijkt dat wanneer men geen beroep zal doen op economische ondersteuning van het land, men recht heeft op vestiging. Het komt er dus op neer dat men geen onredelijke belasting mag vormen voor de financiën van de staat. Zoals het Hof heeft opgemerkt, volstaat het, volgens de bewoordingen van de richtlijn, *“dat onderdanen van lidstaten over toereikende bestaansmiddelen beschikken”*. Deze bepaling stelt niet de minste vereiste met betrekking tot de herkomst van deze middelen (H.v.J. 19 oktober 2004, zaak C-200/02, Zhu en Chen, punt 30, en H.v.J. 23 maart 2006, commissie België). Verzoeker stelt dat het dan ook vaststaat dat wanneer, zoals in het hoofdgeding, artikel 18 en richtlijn 90/364/EEG (zoals vervangen door richtlijn 2004/38) de minderjarige een recht toekennen om voor onbepaalde tijd op het grondgebied van de ontvangende lidstaat te verblijven, deze zelfde bepalingen de ouder die daadwerkelijk zorgt voor het kind ook het recht heeft om in dit land te verblijven en bij het kind te wonen. Verzoeker stelt dat hij beschikt over een ziektekostenverzekering, over voldoende bestaansmiddelen en dat hij daadwerkelijk zorgt voor zijn kind.

Verzoeker concludeert dat zelfs in het geval dat hij niet ten laste zou kunnen zijn van zijn minderjarig kind, dat hij dan nog het recht heeft op onbepaald verblijf in België, hetgeen rechtstreeks volgt uit de Europese regelgeving. Uit de Europese rechtspraak volgt rechtstreeks dat men de vestiging van verzoeker niet had mogen weigeren op de enkele grond dat het kind van verzoeker minderjarig is.

2.2.3. De in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten.

2.2.3.1. Wat de verplichting tot formele motivering in rechte betreft, wijst de Raad verzoeker erop dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst naar *“artikel 61 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 gewijzigd door art. 45 § 3 en 4 van het K.B. van 12 juni 1998 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”*, zodat deze grief in feite faalt. Een vestigingsaanvraag kan in toepassing van artikel 40 § 6 van de Vreemdelingenwet en artikel 61 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: KB van 8 oktober 1981) geweigerd worden indien de voorwaarden tot vestiging niet vervuld zijn. De bestreden beslissing verwijst, zoals reeds vermeld, naar artikel 61 van het K.B. van 8 oktober 1981 dat op zijn beurt verwijst naar de bepalingen vervat in artikel 40 §6 van de Vreemdelingenwet, zodat de bestreden beslissing in rechte gemotiveerd is. Verzoeker kon dus bij lezing van de beslissing op eenvoudige wijze deze “juridische overweging” kennen en kon dus met kennis van zaken nagaan of het zin had de bestreden beslissing aan te vechten. Zijn kritiek dat nergens in het beschikkende gedeelte van de bestreden beslissing het

wetsartikel wordt vermeld op grond waarvan de vestigingsaanvraag wordt geweigerd, leidt niet tot nietigheid.

2.2.3.2. Vervolgens wijst de Raad verzoeker erop dat de bestreden beslissing ook de reden aangeeft waarom verzoeker niet aan de voorwaarden van artikel 40 §6 van de Vreemdelingenwet voldoet, namelijk dat hij niet ten laste is van zijn minderjarig kind. In tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert werd de bestreden beslissing niet genomen op basis van het gegeven dat verzoekers dochter minderjarig is, maar op basis van het gegeven dat verzoeker niet ten laste is van zijn dochter. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.2.3.3. Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de formele motiveringsplicht in casu is bereikt.

2.2.4. Verzoeker beroept zich eveneens op artikel 40 §6 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt het volgende:

*"Met de E.G.- vreemdeling worden eveneens gelijkgesteld, de echtgenoot van een Belg die zich met hem vestigt of komt vestigen, alsook hun bloedverwanten in de nederdalende lijn beneden eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, hun bloedverwanten in de opgaande lijn die te hunnen laste zijn, en de echtgenoot van die bloedverwanten in de nederdalende en in de opgaande lijn, die zich met hen vestigen of komen vestigen".*

Uit bovenvermeld artikel 40 §6 van de Vreemdelingenwet volgt dat een bloedverwant in opgaande lijn van een Belgische onderdaan zich slechts kan vestigen bij deze Belgische onderdaan, voor zover hij ten laste is van deze Belgische onderdaan. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken dient bijgevolg een dubbele controle door te voeren. Hij dient de afstammingsband te verifiëren en hij dient na te gaan of de vreemdeling die zich op het vestigingsrecht beroept effectief ten laste is van de Belgische descendent.

Wederom wijst de Raad verzoeker erop dat de weigeringsbeslissing genomen werd op basis van het feit dat verzoeker niet laste is van zijn minderjarig kind en niet wegens de minderjarigheid van zijn kind. Verzoekers interpretatie berust bijgevolg op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Bijgevolg vormen de kernpunten van de discussie de vraag of verzoeker al dan niet bewezen heeft ten laste te zijn geweest van zijn dochter en of zijn dochter al dan niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om verzoeker ten laste te nemen.

Bij de beoordeling of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn van een Belgisch descendent beschikt de gemachtigde van de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

In casu diende verzoeker op 9 mei 2007 een aanvraag in tot vestiging in functie van zijn minderjarige dochter M.A. Hierbij legt verzoeker enkel zijn Turkse identiteitskaart neer. Uit de stukken die door verzoeker bij zijn vorige aanvragen werden neergelegd, blijkt hoogstens dat

verzoeker niet ten laste is/was van de Belgische Staat, maar niet dat verzoeker heden ten laste is van een Belgische onderdaan en dat verzoekers dochter over voldoende bestaansmiddelen beschikt om verzoeker ten laste te nemen, zoals artikel 40 §6 van de Vreemdelingenwet vereist. Verzoeker heeft nagelaten aan te tonen dat hij ten laste is van zijn kind in functie van wie hij de vestiging aangevraagd heeft. Verzoeker verklaart zelfs -in zijn verzoekschrift- dat *“het inkomen van de heer A. (...) is in ieder geval voldoende om te kunnen voorzien in het eigen onderhoud.”* (verzoekschrift p. 6). Hieruit blijkt dat verzoeker stelt dat hij niet ten laste is van zijn dochter. Bovenvermeld artikel 40 §6 van de Vreemdelingenwet vereist uitdrukkelijk dat de ascendenten ten laste zijn van de Belgische onderdaan en niet omgekeerd. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker niet aangetoond heeft dat hij voldoet aan de voorwaarde van artikel 40 §6 van de Vreemdelingenwet. Evenmin dient de verwerende partij onderzoek te voeren naar het gezinsinkomen, nu verzoeker geacht wordt de wet te kennen en dient te weten dat hij aan het bestuur moet aantonen dat zijn kind hem ten laste neemt. Zijn bewering dat zijn kind er minstens onrechtstreeks voor zorgt dat hij inkomsten heeft, werd niet aangetoond voor het nemen van de bestreden beslissing. Evenmin voorziet de wet dat er rekening dient gehouden te worden met de ‘gezinsinkomsten’.

De bestreden beslissing geeft aldus duidelijk het motief aan op grond waarvan deze is genomen. Dit determinerend motief is afdoend en pertinent. Met zijn betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat de bestreden beslissing genomen is op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. De vaststelling dat verzoeker niet ten laste valt van zijn minderjarig Belgisch kind volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De beslissing werd niet op kennelijk onredelijke wijze genomen. Verzoeker toont aldus niet aan dat de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht of het redelijkheidbeginsel schendt.

Tot slot voorziet artikel 40 § 6 van de Vreemdelingenwet weliswaar in een gelijkschakeling met een EG-vreemdeling voor de bloedverwanten in opgaande lijn van een Belg indien deze ten laste is. Verzoeker toont niet aan dat hij daadwerkelijk ten laste is van zijn minderjarige dochter. Hij valt derhalve niet onder het toepassingsgebied van artikel 40 §6 en wordt derhalve niet gelijkgesteld met een EG-vreemdeling.

2.2.5. Waar verzoeker zich beroept op verschillende artikelen uit de richtlijn 2004/38/EG wijst de Raad verzoeker op artikel 3.1 van de Richtlijn 2004/38/EG, dat bepaalt wie de begunstigden zijn van deze richtlijn. Dit artikel luidt als volgt:

*“Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.”*

De Raad kan slechts vaststellen dat noch verzoeker, noch de persoon in functie van wie hij zijn vestigingsaanvraag heeft ingediend, burger is van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit. Verzoeker, van Turkse nationaliteit, vraagt immers de vestiging in België in functie van een Belgische onderdaan. Het grensoverschrijdende aspect, dat door de Richtlijn 2004/38/EG wordt vereist ontbreekt in casu.

Aangezien verzoeker geen begunstigde is van de Richtlijn 2004/38/EG, kan hij zich niet dienstig beroepen op de bepalingen van deze Richtlijn en ook niet op de rechtspraak van het Europese Hof van Justitie die een interpretatie van deze richtlijn geeft. In tegenstelling tot de situatie besproken in de zaak Chen, waar het verblijfsrecht van een Chinese moeder én van haar lers kind in het Verenigd Koninkrijk ter discussie stonden, betreft het hier de verblijfsmogelijkheid van een Turkse vader van een Belgisch kind in België dat nooit in een

andere lidstaat verbleven heeft, waarbij uiteraard het verblijfsrecht van het Belgisch kind niet ter discussie staat. Deze situatie bevat geen enkel grensoverschrijdend element en aldus kan het gemeenschapsrecht zoals het in het arrest Chen geïnterpreteerd werd inzake het nuttig effect van het verblijfsrecht van een kind, in casu niet toegepast worden. Verder stelt de Raad vast dat het arrest Chen niets te maken heeft met gezinshereniging van personen die ten laste zijn van hun kinderen. Het Hof stelt in haar overweging 42 zelfs uitdrukkelijk:

*”Artikel 1, lid 2, sub b, van richtlijn 90/364, **bloedverwanten in opgaande lijn van de houder van het verblijfsrecht die ‘te zijnen laste’ zijn**, ongeacht hun nationaliteit het recht verleent zich met die houder te vestigen, kan **geen verblijfsrecht** verlenen aan de onderdaan van een derde staat die zich in de situatie van Chen bevindt, noch op grond van de emotionele band tussen moeder en kind, noch op grond dat het recht om het Verenigd Koninkrijk binnen te komen en om er te blijven zou afhangen van het verblijfsrecht van dat kind.”*

2.2.6. Verzoeker beroept zich eveneens op artikel 18 van het EG verdrag.

Verzoeker kan de schending van artikel 18 van het EG-Verdrag niet dienstig aanvoeren, daar dit artikel van toepassing is op burgers van de Unie en verzoeker dit niet is.

2.2.7. Waar verzoeker de schending van het redelijkheidsbeginsel op zich aanvoert wijst de Raad hem erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St., nr. 82.301, 20 september 1999). Gelet op de bovenvermelde bespreking van het middel, dient te worden besloten dat verzoeker geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007; R.v.St. nr. 154.954, 14 februari 2006). De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker de feitelijke vaststellingen, met name dat hij een aanvraag tot vestiging in functie van zijn minderjarig kind heeft ingediend en dat hij niet kan beschouwd worden als zijnde ten laste van dit kind, niet weerlegd heeft. Voorts toont verzoeker niet aan met welke argumenten en stukken de verwerende partij voor het nemen van de bestreden geen rekening heeft gehouden. Zoals uit het eerste onderdeel van het middel blijkt, hadden de door verzoeker bijgebrachte stukken betrekking op onder meer zijn identiteit. De verwerende partij betwist deze gegevens niet, maar de stukken tonen niet aan dat verzoeker op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing ten laste is van zijn minderjarig kind. Voorts diende de verwerende partij geen onderzoek te voeren naar verzoekers mogelijkheden om te voorzien in het onderhoud van zijn kind daar de wet uitdrukkelijk voorschrijft dat de ascendenten ten laste zijn van de Belgische onderdaan en niet omgekeerd.

Tot slot stelt verzoeker dat het zorgvuldigheidsbeginsel eveneens geschonden is omdat de verwerende partij geen bijkomende stukken opgevraagd heeft. De Raad wijst verzoeker erop dat, op het moment van de bestreden beslissing, artikel 61 van het KB van 8 oktober 1981 als algemene regel bepaalt dat het bestuur een beslissing dient te nemen binnen de maand na de vestigingsaanvraag. Artikel 61, §3, 3<sup>de</sup> lid van hetzelfde KB van 8 oktober 1981 bepaalt dat:



*“Indien de Minister of zijn gemachtigde evenwel van oordeel is dat bijkomend onderzoek verricht moet worden met betrekking tot de geldigheid van de documenten aangaande de bloed- of aanverwantschap met de Belgische onderdaan of aangaande de vestiging van de vreemdeling met de Belgische onderdaan, brengt hij de vreemdeling daarvan op de hoogte, die dan in het bezit blijft van zijn attest van immatriculatie.”*

Bijgevolg mag van vreemdelingen die een aanvraag tot vestiging indienen verwacht worden dat zij op het ogenblik van hun aanvraag aan de wettelijke vereisten voldoen en hiervan de bewijzen leveren. Het behoort dan ook tot de discretionaire bevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde om te oordelen of hij voldoende informatie heeft om tot een beslissing over te gaan of dat er bijkomend onderzoek vereist is en hij in dat geval bijkomende gegevens opvraagt en een beslissing tot voorlopig uitstel neemt. De Raad heeft enkel de bevoegdheid om een wettigheidstoetsing te doen en kan dus enkel nagaan of de minister of zijn gemachtigde redelijkerwijze een beslissing kon nemen zonder bijkomend onderzoek. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker zijn standpunt heeft kunnen uiteenzetten in zijn aanvraag tot vestiging en de mogelijkheid heeft gekregen om zijn aanvraag met alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken te staven. In casu heeft verzoeker bij zijn aanvraag enkel een identiteitsbewijs neergelegd. Tot slot blijkt nergens uit het administratief dossier dat verzoeker heeft aangegeven dat hij nog bijkomende documenten wou neerleggen, noch over welke stukken hij zou beschikken. Bijgevolg kon de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken redelijkerwijze tot een beslissing komen zonder bijkomend onderzoek te voeren.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het bestuur de bestreden beslissing niet correct heeft voorbereid zodat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet kan worden aanvaard.

2.2.9. Waar verzoeker de schending aanvoert van het gelijkheidsbeginsel wijst de Raad verzoeker erop dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot een algemene bewering dat ouders van kinderen die meerderjarig zijn meer rechten hebben dan ouders van Belgische kinderen die minderjarig zijn, maar staaft dit op geen enkele wijze en toont dit niet in concreto aan. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

2.2.10. Waar verzoeker verwijst naar een advies van de Commissie voor Advies voor Vreemdelingen in een gelijkaardige zaak, acht de Raad zich niet gebonden door adviezen van de Commissie voor Advies voor Vreemdelingen die geen bindende kracht kennen. Bovendien dient elke zaak individueel te worden behandeld.

2.2.11. Wat de schending van het evenredigheidsbeginsel betreft, verzuimt de verzoeker in concreto aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling schendt minstens valt de kritiek terzake samen met zijn hiervoor besproken grieven.

2.2.12. Het eerste, tweede en derde middel zijn ongegrond.

2.3. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en van artikel 3, 1° lid van het aanvullende protocol en van de artikelen 2, 3, 6, 7 en 9 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind en van 20 november 1989 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

2.3.1. Verzoeker betoogt dat het manifest duidelijk is dat zijn dochter haar vader nodig heeft. Verzoeker is noodzakelijk voor het emotioneel welbevinden van zijn kind, om zich te kunnen ontplooiën en uit te groeien tot een volwassen individu. De bestreden beslissing vormt dus

een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn recht op een familiaal leven, en dient in overeenstemming te zijn met artikel 8 EVRM. De weigering van de vestigingsaanvraag is niet noodzakelijk in een democratische samenleving, en beantwoordt niet aan een 'dwingende sociale noodzaak'. Door in te breken in het gezinsleven van verzoeker wordt op onevenredige wijze afbreuk gedaan aan het recht van verzoeker op de eerbiediging van zijn gezinsleven. Verzoeker vervolgt dat de belangen van de overheid in casu niet opwegen tegen de belangen van zijn familie, te meer daar de weigeringsbeslissing werd genomen zonder enig ernstig voorafgaand onderzoek. Vervolgens verwijst verzoeker naar de artikelen 3, 6, 7 en 9 van het Kinderrechtenverdrag.

2.3.2. Artikel 8 EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

*“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*

*Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op haar grondgebied te gedogen. Verzoeker is onderworpen aan artikel 40 §6 van de Vreemdelingenwet en diende aldus aan te tonen dat hij ten laste is van zijn minderjarig kind, wat hij zoals verder uiteengezet, naliet te doen. Een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet kan geen schending van het privéleven inhouden en dus evenmin van artikel 8 EVRM (R.v.St., nr. 157.953, 26 april 2006; R.v.St., nr.130.936, 30 april 2004). Artikel 40 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen het welk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (R.v.St, nr. 140.105, 2 februari 2005). Eveneens impliceert de verwijdering van het grondgebied van verzoeker niet noodzakelijk de verwijdering van zijn Belgische kind. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de geldende wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228).

Bovendien, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, moet er immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, intersentia, 2004, p.754). Te dezen toont verzoeker dergelijke onmogelijkheid niet aan. In het kader van zijn aanvraag tot vestiging in functie van zijn kind heeft verzoeker geen elementen aangebracht voor het nemen van de bestreden beslissing die op een schending van artikel 8 EVRM hadden kunnen wijzen. Verzoeker toont niet aan dat de eenheid van het gezin in het gedrang komt.

Derhalve kan de vraag naar de schending van de materiële motiveringsplicht betreffende de belangenafweging tussen de gezinsbelangen en de verwijderingsmaatregel in casu niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing (R.v.St., nr. 104.270 van 4 maart 2002), daargelaten de vraag of dergelijke belangenafweging uitdrukkelijk uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken (R.v.St., nr. 178.351 van 8 januari 2008; R.v.St., nr. 172.822 van 27 juni 2007; R.v.St., nr. 125.588 van 21 november 2003) bij gebreke van aangebrachte elementen.

Voor zover verzoeker zich beroept op de schending van artikel 3.1 van het 4de Protocol bij het EVRM volstaat de vaststelling dat de verwijderingsmaatregel enkel is gericht tegen verzoeker en niet tegen zijn minderjarige kind. Er is dus geen sprake van een uitzetting van een kind met Belgische nationaliteit. Dienvolgens maakt verzoeker evenmin een schending van artikel 3.1 van het 4de Protocol bij het EVRM aannemelijk.

Wat de ingeroepen schending betreft van de artikelen 2, 3, 6, 7 en 9 van het Kinderrechtenverdrag wijst de Raad verzoeker erop dat hij enkel deze artikelen opsomt en hun inhoud weergeeft. Verzoeker laat echter na om in concreto weer te geven op welke wijze de bestreden beslissingen deze artikelen geschonden heeft. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Het vierde middel is ongegrond.

2.4. Ondergeschiedt vraagt verzoeker de volgende drie prejudiciële vragen te stellen aan het Grondwettelijk Hof:

*“- Schendt artikel 40§6 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 de artikelen 10 en 11 van de Grondwet wanneer artikel 40§6 aldus zou worden geïnterpreteerd dat een Belg en zijn familieleden zich niet kunnen beroepen op de bepalingen opgenomen in richtlijn 2004/38 bij gebreke van een intracommunautair aspect, terwijl iedere andere EU-onderdaan en zijn familieleden zich wel kunnen beroepen op voormelde richtlijn?*

*- Schendt artikel 40§6 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 de artikelen 10 en 11 van de Grondwet wanneer artikel 40§6 aldus zou worden geïnterpreteerd dat de ouder van een Belg onmogelijk ten laste kan komen van een minderjarig kind, terwijl hij wel ten laste kan zijn van een meerderjarig kind, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden?*

*- Schendt artikel 40§6 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 de artikelen 10 en 11 van de Grondwet wanneer artikel 40§6 aldus zou worden geïnterpreteerd dat de ouder van een Belg onmogelijk een vestigingsrecht kan genieten in functie van zijn minderjarig kind, terwijl de ouder van een andere EU-burger dit wel kan, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden?”*

2.4.1. Gelet op de bespreking van de middelen is het antwoord op de prejudiciële vragen niet onontbeerlijk om in casu uitspraak te doen. In overeenstemming met artikel 26, §2, derde lid van de Bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof is de Raad derhalve niet gehouden tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof.

2.5. Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel.**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juli tweeduizend en acht door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter,  
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

toegevoegd griffier.

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**T. LEYSEN.**

**M. BEELEN.**